

ponese, po případě bude-li míti úmysl použití ustanovení §u 1042 obč. zák. Také nebylo zákonného základu s touto otázkou se obírat. Záleželo jen na tom, zdali žadatelka byla navrhovaného opatření potřebná a nevedla-li necudný život. V obou směrech nezůstavil výsledek šetření soudem první stolice sebe menších pochyb, že tyto předpoklady tu byly, že totiž necudný život nevedla, že bez podpor se strany svých rodičů by byla vydána nouzi a že její otec tehdy odepíral, ji podporovati. Měla proto nárok na opatření v §§ 168 a 167 uvedená. K těm patří především zajištění výživného. Jeho výši 25 Kč denně určil okresní soud zcela skrovně, když se uváží, že nejnížší ošetrovací útraty v nemocnici pro rodičky činí 22 Kč denně, přijetí do nemocnice je omezeno na případy bezpodmínečné nutnosti, která tu ani nebyla tvrzena, a že, jak všeobecně známo, ošetrování nemocných v domácnosti je nepoměrně dražší. Dále je v návrhu podle §u 168 obsažen nárok na výživu dítěte pro dobu prvních tří měsíců. K výživě dítěte patří ve smyslu §u 168 — rozdílem od §u 167, jenž se vztahuje jen k nákladům šestinedělí — vše, co novorozeně potřebuje, by bylo udrženo naživě (§ 672 obč. zák.), patří k ní proto zejména i dětský vozík, nahrazující podle nynějších zvyků dětskou postýlku (kolébku), vložka do postýlky (vozíku) a dětské prádlo. Zajištění tohoto vydání mohla těhotná žádati a musilo jí býti přiknuto.

Čís. 4578.

Zrušení exekuce může navrhnouti jen povinný. Ustanovení druhého odstavce §u 6 zák. o ochraně nájemců ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. nevztahuje se na případ nájemcova úmrtí.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1925, R I 39/25.)

Janu M-ovi byl povolen třikrát odklad exekuce vyklizením. Ve lhůtě, na niž byl odklad exekuce po třetí povolen, Jan M. zemřel. Po uplynutí lhůty, na niž byl povolen třetí odklad exekuce, domáhaly se dvě dcery Jana M-a zastavení exekuce vyklizením. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Navrhnouti zrušení exekuce dle §u 40 ex. ř. je oprávněna jen strana povinná. Stěžovatelky v této exekuční věci stranou povinnou nejsou. Exekuce byla povolena proti jejich otci Janu M-ovi. Že jeho povinnost, byt vykliditi, přešla na ně, odpůrce do podání jejich návrhu ani netvrdil, neřku-li prokázal listinami v §u 9 ex. ř. blíže naznačenými. Ani kdyby podle §u 34 ex. ř. vymáhající strana v exekuci povolené proti nyní zemřelému Janu M-ovi pokračovala proti jeho pozůstalosti, netýkalo by se to nijak stěžovatelek, protože ony návrh zrušovací podaly vlastním jménem a ne jako dědičky, nehledě ani, že není průkazu, že byly podány dědické přihlášky. Stranou v této exekuční věci se stěžovatelky nestaly

ani v důsledku předpisů Šu 6 zákona o ochraně nájemníků. Ustanovení obsaženého v jeho odstavci (1) nelze na ně použít, protože v dovolacím rekursu samy výslovně prohlašují, že se ho pro nedostatek zákonných předpokladů nedovolávají. Ustanovení odst. (2) téhož Šu se na projednávaný případ vůbec nevztahuje, neboť mluví výslovně — a patrně protikladem k odstavci prvnímu, jednajícímu o smrti nájemníkově — o opuštění bytu. Nelzeť podle zásad logiky a jazykové správnosti o zemřelém nájemníkovi říci, že byt opustil. Mimo to by takový výklad vedl k věcným nesrovnalostem, kdyby po smrti nájemníkově kromě příslušníků rodiny, s kterými sdílel domácnost a společný byt a kteří, ačkoliv nejsou dědici, mají podle druhého odstavce nárok na byt, tu byl také ještě cizí dědic, uplatňující nároky na byt podle odstavce prvního. Setkávaly by se tak neslučitelné nároky. Nelze proto odstavec (2) Šu 6 zák. o ochraně náj. vztahovati na případ úmrtí nájemníkovy, o němž jedná odstavec první. Nejsou-li stěžovatelé, jak doličeno, stranou v této exekuci, nemohou žádati její zrušení. Byla proto jejich žádost pro nedostatek aktivní legitimace právem zamítnuta a nebylo třeba řešiti otázku, zdali exekuční titul podle Šu 575, odst. 3 c. ř. s. zanikl a zdali zaniknutí takové lze považovati za důvod k zastavení exekuce dle Šu 40 ex. ř., za jaký to stěžovatelky mají.

Čís. 4579.

Ujednal-li věřitel s dlužníkem, že nemovitost, zavazená pro pohledávku ze zápůjčky, má zůstatí zavazena do výše původní pohledávky tak dlouho, až bude splacena pohledávka z úvěru, onu pohledávku převyšující, jest splátky na úvěrovou pohledávku odpočítati nejprve z části, převyšující původní pohledávku, a teprve zbytek ve výši pohledávky původně zjištěné jest pokládati za splátku na pohledávku na nemovitosti pojištěnou.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1925, Rv I 1656/24.)

V měsíci květnu 1921 jednal žalobce Karel K. se zástupci žalované banky o povolení úvěru a ujednané podmínky byly pak sepsány ve formě závěrečného dopisu příl. čís. 3. Poněvadž jednou z ujednaných podmínek úvěru povoleného ve výši 3,600.000 Kč mezi jinými byl dle odstavce pátého bod a) onoho dopisu příl. čís. 3 závazek žalobce Karla K-a, že dá společně se svojí manželkou, spolužalobkyní Marií K-ovou k dalšímu zajištění bankou poskytnutého úvěru vložiti zástavní právo pro 1,000.000 Kč na nemovitosti, žalobcům společně patřící, zřídili žalující manželé tuto žádanou hypoteku bance dlužním úpisem, datovaným dne 27. května 1921 a jimi společně podepsaným (příl. čís. 2). Poněvadž ohledně ostatních podmínek závěrečného dopisu příl. čís. 3 konala se mezitím ještě jednání mezi Karlem K-em a bankou, byly na konceptu dopisu provedeny dodatečně některé změny, a byl pak dne 31. května 1921 závěrečný dopis oběma žalobci přijat a podpisy potvrzen. Žalovaná banka vyplatila žalobci Karlu K-ovi úvěr ve výši 3,600.000 Kč, žalobce pak na úvěr splatil celkem 1,200.000 Kč. Žalobu manželů